

Тотуїсв

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2 (32)

Лютий

1957

Поки сніг біленький,
Годі тут сидіти!
На совги, лещети
Тебе просять діти!

З новаками, діду,
Ходи, не барися!
Коли ж йти не можеш,
То хоч усміхнися!

Л. Х.

Сестричка *Леся*

Дитяча вистава

О С О Б И :

Леся Косач (Леся Українка)

Михайлик Косач (брат Лесі)

Людка Старицька (дочка українського письменника Михайла Старицького)

Мар'янка Лисенко (дочка українського композитора¹ Миколи Лисенка).

Діється в домі Старицьких у Києві. (*Гарна кімнатка, на стіні портрет Тараса Шевченка. Діти сидять кругом Лесі, що читає*):

Росла в гаю конвалія
Під дубом високим,
Захищалась від негоди
Під віттям широким.

Та недовго навтішалась
Конвалія біла...²

Мар'янка: І ти це сама, Лесю, написала?

Людка: Не перебивай, Мар'яночко! Читай нам далі, Лесю!

Михайлик: Читай, а то батьки наші над'їдуть з театру і ніколи буде!

Мар'янка (*підбігає до вікна*): О ні, ще їх і не видати.

Людка: Вони поїхали в театр, а ми собі теж влаштуємо дома — нашу виставу!

Михайлик: О, так, зробимо театр на славу! Ти ж, Лесю, розказувала мені дорогою з Колодяжного³ сюди, в Київ, як ми це все зробимо!

Леся (*неохоче*): Та нехай, що й розказувала, але таки мені невесело, що через мене та мою недугу ви всі не побачите „Марусі Богуславки“!⁴ Особливо ти, Людко! Це ж твій батько написав цю драму,⁵ а ти не будеш на виставі!

Людка: Ну, не журися! Я ж її і так вже чула, коли татко прочитували її нам дома. А мені куди цікавіше гратися з тобою! Так давно тебе вже не бачила!

¹ Композитор — той, що складає музичні твори.

² „Конвалія“ — це перший вірш Лесі Українки. Вона написала його ще малою дівчинкою.

³ Колодяжне — село на Волинському Поліссі, де жили батьки Л. Українки.

⁴ „Маруся Богуславка“ — представлення, що його написав Михайло Старицький. В ньому розказується про долю невільників у турецькому полоні.

⁵ Драма — представлення.

Мар'янка: Ні, не журися! Ось послухай лише, я заграю тобі найновішу пісню, що татко скомпонували до слів Шевченка!

Михайлик: Ой, залиши, не грай!

Мар'янка: Чому ж би ні? Я ж вмію грати! А коли виросту, буду все лише грати, та все таткові композиції! Хай по цілому світі знають, що скомпонував Микола Лисенко! (*Вибігає в сусідню кімнату, зуги, як грає „Огні горять” на фортепіані*).

Людка: От, лихо з малою! Нічого не розуміє! Але ти, Лесю, теж це колись будеш знов грати!

Леся (*сумно*): Не знаю, чи буду. Рука болять і лікар заборонив грати.⁶ А від того мені так важко на серці!

Михайлик: Вона вже і вірш такий написала: „До мого фортепіано”. А коли тіточку були заарештували, то написала: „Ні долі, ні волі у мене нема, зосталася тільки надія одна . . .”⁷

Людка: А то його вивчив на пам'ять?

Михайлик: Хіба ж можна не вивчати, коли це моя сестра писала? Навіть мама казала, що це гарне, а дядько Драгоманів⁸ аж зі Швейцарії написав, щоб Леся продовжувала писати вірші!

Леся: Ет, таке розказуєш! Краще починаймо театр!

Михайлик: Хіба ж я не правду кажу? Мама ж найкраще знають. Вони вчать нас усього: і латини, і греки, і французької мови, і німецької . . .

Мар'янка (*прибігла з другої кімнати*): Як, то ви не ходите у школу?

Леся: Мама не хочуть посилати нас до чужої, до російської, а своєї ж нема!

Михайлик: Мама вчать нас усіх мов, але найбільше вчимося таки по-українськи. Мама кажуть, що свою мову кожний повинен знати найкраще з усіх!

Людка: Це й мій татко завжди говорять, і тому пишуть всі свої драми лише по-українськи!

Леся: Ну, але ж ми так домоворимося до того, що батьки придуть — і все піде в воду! Давайте — театр!

Людка: А що ж будемо виставляти?

Михайлик: Може про Мавку?⁹ Ти, Лесю, казала, що бачила її в лісі в Колодяжному!

⁶ Леся Українка вже змалку хворіла і ця недуга не покидала її ціле життя.
⁷ Москалі арештували були тітку Лесі Українки, та заслали в Сибір, за те, що була вона свідомо Українка.

⁸ Михайло Драгоманів — дядько Лесі, проживав тоді у Швейцарії, бо дома Москалі переслідували його. Він дуже любив Лесю.

⁹ Мавка — в Україні люди розказують, що це така лісова дівчина. Леся Українка справді написала пізніше про неї у драмі „Лісова Пісня”.

Леся: Таки бачила, але напишу про неї колись пізніше. А тер — найкраще про лицарів! Я часто мрію про них, коли доводиться лежати в гарячці!

Мар'янка (плече в долоні): Добре, добре, про лицарів!

Людка: Хто ж буде лицар?

Леся: Михайлик буде лицар, а ти — прекрасна царівна!

Людка: Як же ми переодягнемось?

Леся: Ось ти візьмеш мамину сукню, ту що ніби золотом переткана внизу, а на плечі накинемо тобі... (Розглядається). Ну, що б то? Ага, ось ця скатерть — мов правдива багрянця! (Видобувають з шафи сукню, зодягають Людку).

Людка: Тільки ж сукня задовга!

Леся: То підпережемо! От, хоч би твоїм шаликом, Михайлику! Принеси-но його!

Людка (плутається у сукні): Пожди, там у комірці є старий шолом та меч. Це дядько Тобілевич¹⁰ залишив у нас після якоїсь-то вистави. Ось, щоб я лише була про це швидше подумала! (Придержує сукню руками, вибігає за Михайликом).

Мар'янка: Михайликові треба ж теж якогось плаща! Я зараз принесу накривало з бабусиною ліжка! (Вибігає. Через хвилину вертається. За нею входять: Михайлик — вже переодягнений та Людка).

Людка: Дивися, я знайшла капелюх няні — саме пригодиться мені!

Михайлик: А я взяв держака від мітли. Що ж варта лицар — та без списа?

Леся (накидає Михайликові накривало на плегі): Так, тепер ми вже готові. Отже запам'ятай, Михайлику: ти будеш завжди та всюди боротися за правду й волю та боронити покривджених. А навіть, коли вже скинуть тебе із коня, ти до землі прибитий списом казатимеш ворогові: „Убий — не здамся!”

Людка: А я ж що?

Леся: Ти сидітимеш на високій вежі... (Задумалася). Але як її поставити? Ага! Михайлику, постав крісло на стіл — це буде не-

Мал. Хр. Зелінська

¹⁰ Іван Тобілевич — визначний український артист і письменник.

доступна вежа! (*Михайлик ставить*). Вилази сюди! Михайлику, допоможи, як годиться лицареві! Так! І коли ти побачиш з вежі, що твій лицар поранений... (*Чути дзвінок у дверях, багато голосів та кроків*).

Мар'янка: Ой лишечко, чого ж ці старші покінчили вже свою виставу? (*Плаче*).

Людка (*налякана*): Рятуйте, я сама ніяк не зістрибну зі стола! (*Михайлик подає їй руку*).

Леся: Це нічого, Мар'янку, не плач! Коли я виросту, напишу ще не такі драми!

(Кінець)

Роман Завадовиз

ПЕРШИЙ БІЙ

(Закінчення)

Дорогою надлетіла московська кінна стежа. Вусатий старшина крикнув до Василька, щоб не заваджав, і відділ помчався далі. Постріли лунали по всій долині і близьких горах, десь за лісом бабахнуло кілька гармат і їх стрільня, жалісно та несамовито виючи, понеслися високо повітрям.

Ось і залізничні рейки. Тягнучи корову, що сіпалася і не хотіла йти, Василько силкувався перейти невисокий насип. Нараз зашвирилу куля так близько, що Василько заплющив очі. Швист затих, але корова застогнала і впала на землю. Василько пустив з рук мотузку і кинувся тікати. Він зрозумів — то корова своїм тілом заступила його перед смертельною кулею. Бідна красуля врятувала йому життя.

Раптом зірвалася буря пострілів. Усе заговорило нараз: рушниці, кулемети, гармати. Постріли злилися в один протяжний гук, задрожали гори, затремтіла земля.

— Я тепер між двома ворожими лініями! Москалі почали наступ — подумав Василько.

Недалеко білів будинок залізничної стації. Тікаючи перед ку-

лями, що дзиччали, як розсерджені оси, Василько вскочив у порожній будинок стації і по сходах збіг у льох. Льох був завалений смерековими полінами і грубим картоновим папером. Крізь віконце низько над землею було видно солдатів, що підбігали наперед, наставивши свої довгі багнети, і на команду падали в траву. На дворі, під стіною будинку, зараз біля віконця, лежав стіс бомб і гранатів, що їх, мабуть, австрійські війська не мали коли забрати.

— Тими гранатами стрілятимуть до нас завтра Москалі, — подумав Василько.

Він просунув крізь вікно кілька звоїв грубого паперу і підпалив. Докинув смерекових трісок, далі став класти в огонь більші поліна. Полум'я стало гарячими язиками лакомо облизувати стіс бомб і гарматніх стрілен...

**
*

Наші стрільці займали ліве крило австрійської оборонної лінії коло Сянок. Це були їх „огненні христини” — перший бій з ворогом. Вже якої півгодини кипів завзятий бій. Москалі, не зважаючи на втрати, підсувалися все ближче. Вони зайняли стацію, минули поцейбічну будку стрілочника і ровами повзли вперед. Їх було дуже багато. Задні підганяли передніх. Австрійські гармати, що стояли майже в самих окопах, відкрили на ворога вогонь з віддалі двохсот кроків.

Нараз повітрям потряс могутній бойовий крик московської піхоти. Він заглушив клекіт рушниць і скорострільів. Передні ряди солдатів, що їх підганяли офіцери, схопилися з землі та кинулися бігом на австрійські і стрілецькі становища. Здавалося, їх перевага затопить, мов повідь, австрійські окопи.

Раптом — неймовірний гук, вогонь і дим!.. Будинок залізничної стації розлетівся, мов дитяча іграшка. Оголомшені і поранені вибухом Москалі знов поприсадали до землі. Вони не знали, що сталося і наступ на хвилину припинився.

З того скористали австрійці. З залізничного тунелю, що починався зараз за стацією, викотився військовий поїзд. Вояки і стрільці швидко навантажили на вагони-платформи гармати, ранених і вбитих.

В останній хвилині, коли поїзд мав сховатися в тунелі, надбіг молодий хлопець у бойківській одежі.

— Не лишайте мене, я ваш стрілець! — кликав він. — Я ранений у руку!

— Хто ти? — підбігли до нього стрільці.

— Та це ж наш Василько! — впізнав його хтось. — Швидко на поїзд! Хто тебе поранив? Москалі?

Рана була не важка, і Василько, обвинувши її хусточкою, мов вивірка стрибнув на плятформу.

— Марниця! Присхне! Дряпнула мене якась каменюка чи цеглина! — сказав. Це сталося тоді, як я вибіг звіздам... з льоху... І показав рукою на руїни стаційного будинку, що окутався жмарою диму. Але в голові в нього таки закрутилося і хлопець знеможений, похилився на руки вояків. Тимчасом поїзд свиснув і сховався в карпатському тунелі.

— Бувайте здорові! — поздоровляли стрільці очима Сянки, що зникали в долині. — Незабаром ми сюди вернемося! Відберем не тільки наші гори, але й підемо на доли, на Поділля, на Волинь, може і на сам Київ.

ДЛЯ НАШИХ НАЙМЕНШИХ

Люлі-люлі-люлі,
Тихо всі послули,
Аж на ушка периночку
Теплу натягнули.
Сплять в землі комашки
І квітки-ромашки;
Дожидають, що прилине
Перша пісня пташки.
А вгорі сніжини
Все густіше линуть,
Сповивають сонну землю
В біленьку перину.
Мусять відпочити
Комашки і квіти,
Поки прийде Весна, вийдуть
На полянку діти.

Мал. Рокс. Лучаківська

А Весна прибуде —
Сонце всіх розбудить,
Встануть комашки і квіти
І зрадіють люди!

Сестр. Леся

Маленька панночка із Заньковецького двору

Маруся оглянула вже своє подарство. Пушисті крілики заїдали смачно зелену травичку, курочки ходили повагом по своєму подвір'ї, велика ляля Гандзя сиділа спокійно у візочку. — Ні, таки нема вже що робити на цілому великому обійстю. Від коли Ліда поїхала в Ніжин у школу — сумно стало — міркувала Маруся. Навіть собачка Бурко, руденький з білими лабками кудись пішов собі і з нею не грається.

— Бурку, Бурку, я тебе шукаю! Ходи до мене! — Та де там! Бурко і не думав задержуватися: покрутив хвостиком сюди-туди та погнав до воріт. — Таки піду за тим нечемним Бурком! — подумала дівчинка.

Ніхто за нею не глядів: няня Сухондиха прибирала кімнати, мати у кравця Петра. За ворітьми інший світ. Ідеш, ідеш доріжкою, а там і село. Не треба вже Бурка. А от біжать подруги-однопітки: Уляся, Оксана... Обидві навипередки розказують новину. За селом на полі розтаборилися цигани.

— Ходім поглянути, дівчата! — рішає Маруся.

— Ні, ні, годі йти до циган. Баба казали, що вони крадуть дітей — відраджує Уля.

— А я таки гляну та втечу.

Мене не вкрадуть! — обстоює Маруся. А карі очі так і горять цікавістю.

Доріжка вийшла в поле. Вже видно намети, дим огнищ. Циганки в барвистому платті пораються, щось носять, роблять. Бігають, кричать чорні кучеряві діти.

Маруся, маленька панночка з двору, сміливо прямує до циганського табору. Вмить обступили її діти з чорними, як вуголь, очима. Оглянули Марусю і вона їх і далі забава почалась. Бігають поміж шатрами, Маруся ловить маленьку циганочку, та й сама падає. Волосся в неї розплелось. Голуба стяжка вже на голові в циганки Ази. Друга просить в неї біленького хвартуха.

— На, ти хочеш? Я тобі дам! В мене ще багато таких дома! — І Маруся віддає свій хвартушок. За цим прийшла черга на суконку, черевички, панчішки.

В той час, коли Маруся дарувала свою одягу циганцатам, дома всі її шукали. І няня Сухондиха і дівчина Горпина і мати-пані Адасовська. Навіть батько затривожився.

На подвір'ї загавкав радісно Бурко. На воротях стояла дівчинка тільки в сорочці, з панчішкою на одній нозі.

— Манечко, де ж ти була —

що з тобою? — кинулись до неї батьки.

— Я в полі була, у циганів. Я їм віддала і плаття і черевички і все!

— А панчішка як-же? Чому одна?

— Мені соромно було іти так, то я попросила, щоб залишили мені одну панчішку! — відповіла дівчинка.

Мати пригорнула Марусю.

Стара Сухондиха мила її, одягла, та й все докоряла, що не личить панночці Адасовській бавивися з циганськими дітьми.

— Але ж, няню, мені треба було приглянутись до них. Я ще ніколи такого цікавого не бачила... — переконувала свою няню маленька панночка Адасовська, що пізніше стала славною українською театральною артисткою.

ТІНІ НА СТІНІ

Вечорами можете кидати на стіну ось-такі тіні, уставляючи відповідно руки. На світлинах бачите: вовка, зайчика, індіянину, козу. Ану спробуйте, чи й у вас вийдуть вони такі гарні!

НАШ БАТЬКО БУВ ПЛАСТУН

Наш батько був пластун, була пластунка й мати,
До Пласту й нас тепер не треба намовляти —
Немов у гарнім сні, минають наші дні
В веселому гурті, в новацькім курені.

Над нами синій стяг, на ньому сонця коло,
Кругом шумлять гаї, цвітуть квітки навколо,
Ми йдем в широкий світ, нам буря не страшна,
Бо ми орлиний рід, бо думка в нас одна.

Наш батько був пластун, була пластунка й мати,
Слідами їх в житті ми будемо ступати,
Любитимемо те, що люблять і вони,
Бо ми не є хтобудь! Бо ми є пластуни!

Роман Завадовиз

Братчик Юра

Майструймо самі кіно

Не один з вас напевно бував у кіні, і то не раз, та любувався картинами, що пробігали на фільмовому екрані. Чи не правда? А скажіть, чи пробували ви колинебудь самі зробити собі кіно? До змайстрування кіна багато не потрібно. Одну скриньочку — дерев'яну че текстурову, два круглі патички, невеликий кусок дроту, паперову ленту, клей та образки чи малюнки, що їх можна познаходити у різних газетах чи журналах.

Певно спитаєте, як майструвати? Ось попробуйте разом зі мною.

Візьміть скриньочку, як на малюнку ч. 1, витніть зпереду віконце та заліпіть його прозорим, чистим папером. Це буде екран, що по ньому пробігатимуть картини. З боків витніть по дві круглі дірки, розміру круглого патичка. На ці патички будете навивати ленту. Тепер витніть ленту з паперу, довжини 5 до 10 метрів. Вона може бути штукована, з різного паперу. На цю ленту наклейте витяті, чи намальовані картини, прикріпіть її кінці до патичків-рольок, вставте їх, як показано на рисунку ч. 2, прикріпіть корбочки з дроту. Ще розмалюйте скриньку зверху фарбами — і кіно готове. Спробуйте — та напишіть чи вдалося і чи важко було його робити!?

Як все робиться — нарисовано на стор. 11.

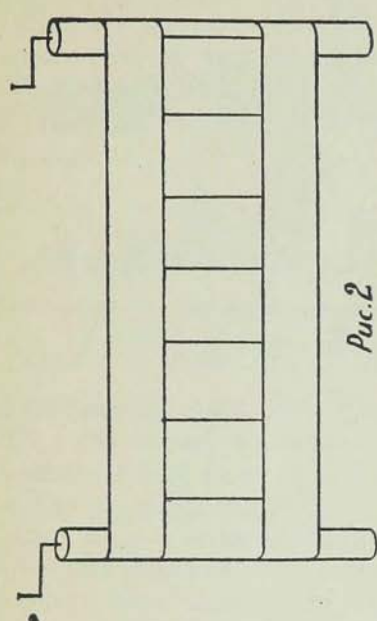
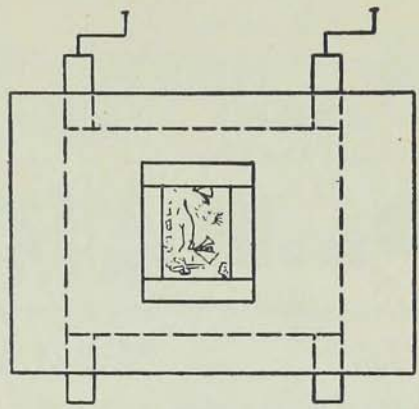
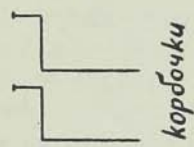

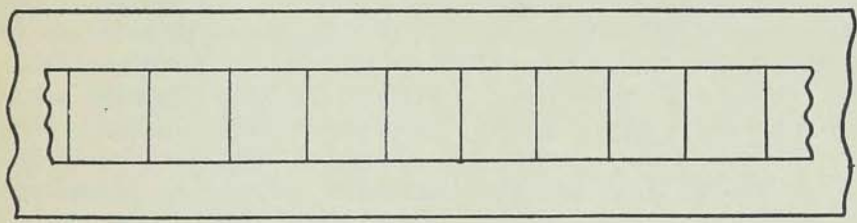
Рис. 2

перед скриньки

корбочки

лента

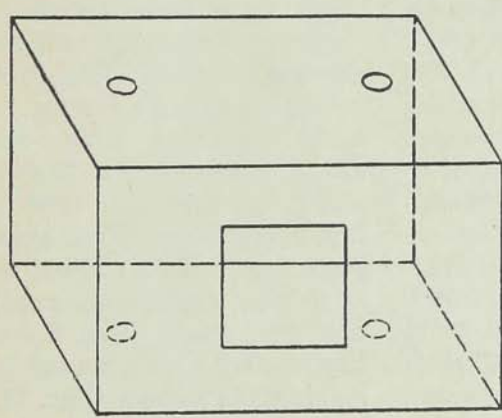
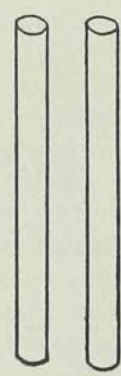

Рис. 1

рольки

РЕБУСИК

ШАНУЙ КНИЖКУ

Петрусь дуже любив свого вуйка Миколу. Коли вуйко приходив у гості, він все щось нового та цікавого показував Петрусеві. Тому сьогодні Петрусь аж підстрибнув, коли побачив через вікно вуйка. По привітанні вуйко почав розмову з татом і Петрусь посумнів — вуйко напевно не буде мати сьогодні часу з ним говорити. Розмова Петруся не цікавила й він пішов до другої кімнати. Там він почав робити порядки на полиці. Було вже пізно, як до кімнати ввійшов вуйко. Він взяв малу книжечку зі стола то підійшов до Петруся. Книжечка була нова, але дуже брудна.

— Бачиш, Петрусю, що з цієї книжечки сталося. Ця книжечка зверху зовсім знищена, а цього можна було оминати. Щоб книжечка не знищилася, її треба вбирати в папір. Це забезпечить обкладинки книжки. Коли ж будемо брати книжку тільки чистими руками, то і картки будуть чисті.

Сказавши це, вуйко Микола показав Петрусеві, як вбирати

книжку. Він взяв прямокутний кусок сильного пакункового паперу й поклав на нього книжку (Рис. 1). З усіх сторін з-під книжки виставало коло 2 цілі паперу. Чим менша книжка, тим менше паперу повинно виставати з-під книжки, а чим більша — тим більше. Коли паперу забагато, то небажану частину паперу треба відтяти. Це була середньої величини книжка і тому даний кусень паперу був добрий. Потім вуйко зазначив олівцем на папері від гори і від долини книжки дві лінії. Коли він книжку забрав, на папері було видно дві лінії (Рис. 2). Тоді вуйко зігнув папір на нарисованих лініях (Рис. 3) та поставив на нього книжку. Тепер папір виставав з-під книжки тільки з двох боків. Ті боки він загнув до середини (Рис. 4) та замкнув книжку. Далі вуйко перевів пальцем по згинах обгортки (гляди стрілки на рис. 5) та розложив папір (Рис. 6 — чертковані лінії — це згини). Обидва кінці він загнув (Рис. 7), а на

середині він витяв ножичками (гляди скісні лінії коло середини обгортки) два трикутники. Правильно витяті вони ще трималися обгортки. Потім він положив книжку на обгортку (Рис. 4), так, щоб трикутники були під

книжкою, та позакладав обидві обкладинки в папір (Рис. 8), Замкнена книжка виглядала дуже гарно і Петрусь, подякувавши вуйкові за науку, взявся до вбирання своїх книжок.

Братчик Володимир

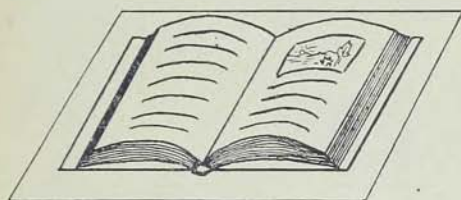

Рис. 1.

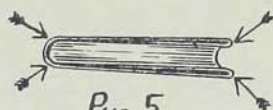

Рис. 5.

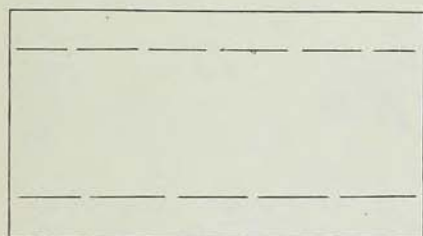

Рис. 2.

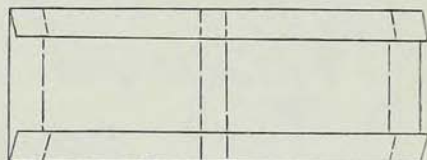

Рис. 6.

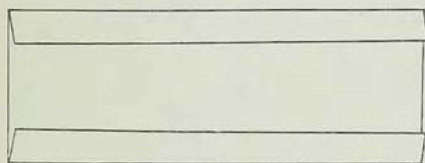

Рис. 3.

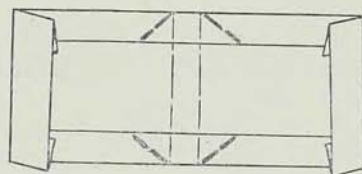

Рис. 7.

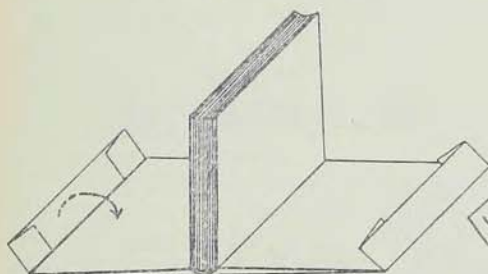

Рис. 4.

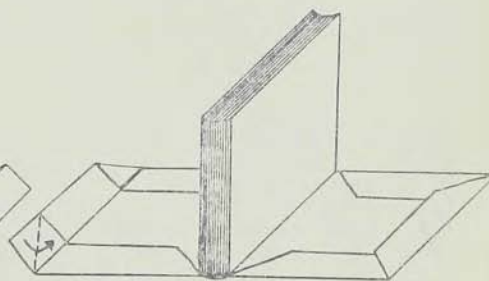
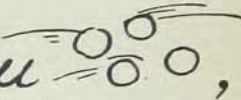

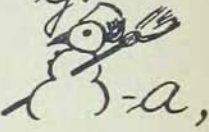

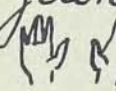

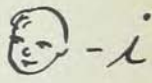

Рис. 8.

Новак і песик
Ераврук паде. -у з твою
Радість превелика!

Вже літають встуді ,
Товно -у, -у.
Збудували з -у -а,
Замість -а,
В -ах , на -і
 трохи скосом.

Нараз закрутився
Та подіг до -и,
Триніс , що ось
Точав дуб -ти.

Здивувались, виглядають
У сусіди,
А наш   тиче
Просто в   -а.

3 НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Цього року на Різдво „Готуйсь” дістав дуже багато привітів від новацтва. Тут „Готуйсь” дякує за них:

Вуйкові Смокові з Аргентини; Новакам з Інгольштадту, Німеччина, що на їх карточці підписані: Г. Рікторас, Я. Рікторас, Д. Ігнатюк, Я. Котенко, Л. Гончарів, С. Мечник, Г. Богдашевська, А. Березовський, Є. Березовський, М. Мельник, М. Гончарів, М. Грицай, П. Паляниця, М. Богдашевський; Сестричці Ориси Гарасовської, що надіслала привіт від всіх новачок у Німеччині; Пластовій Станиці в Едмонтоні, Канада.

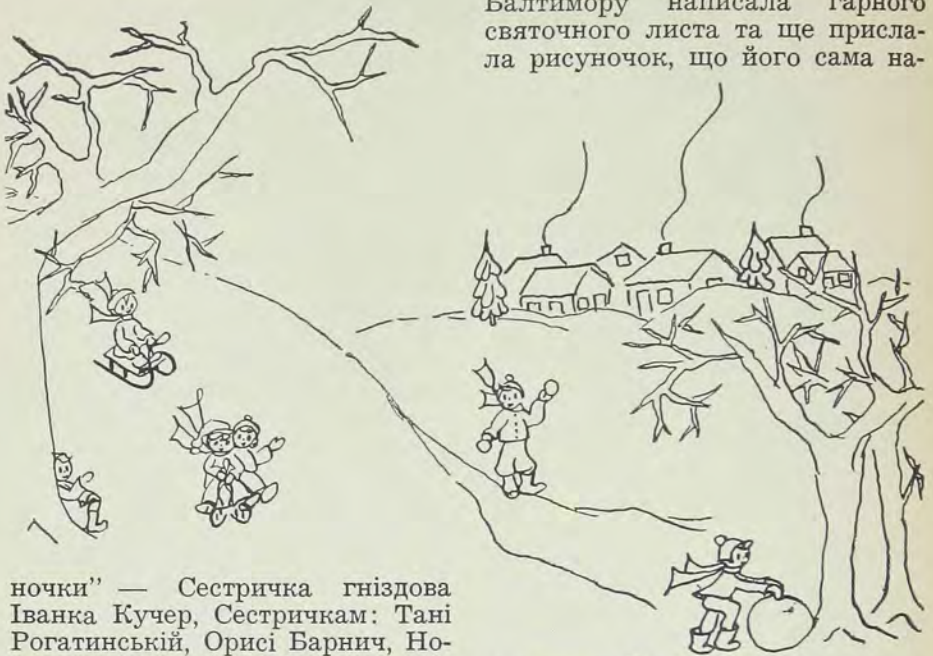
З Торонто, Канада: Роям Новачок: „Дзвіночки”, „Білавки” та Гніздові Новаків „Юні Лицарі”; Росві „Князя Лучники” — братчик Мирон Цвіренко, новаки: Роман Буката, Володимир Лялька, Андрій Степик, Нестор Волицький; Росві „Володимировичі” — братчик Борис Гуль, новаки: Зенко Григорський, Юрій Біланюк, Дмитро Романко, Ілько Пінчак, Ігор Жаровський, Роман Онищук, Павло Ройко; Росві „Мономаховичі” — братчик Володимир П'ясецький, новаки: Мирослав Банах, Орест Солоніяка, Юра Бігус, Микола Голютак, Адріян Цурковський; Росві „Поляни”.

З Америки, із Кентону: новачці Марійці та Юркові Тарнавським; Росві „Лисички” — Люся Заграй, Оля Опришко, Христя Прокоп, Маруся Боса, Михалінка Гнеш; Росві „Саренки” — сестр. Діді Домбчевська, новачки: Кася Стасюк, Христя Маланій, Орися Прокоп, Іванка Опришко, Маруся Голинська, Віра Янович; станицному пл. сеньйорові І. Домб-

чевському, сестричці А. Домбчевській. Із Гартфорду: Росві новачок „Соловейки” і сестричці Ніні Вересюк. Із Бостону: Роям „Бджілки” та „Левенята”: Богдан Час, Ярослав Станчак, Володимир Бриска, Богдан Барчин, Маруся Шумляк, Галя Попик, Ірина Федові, Катерина Шерстюк. Крім цього привіту, новацтво з Бостону вислало теж привіти всім співпрацівникам „Готуйсь”. З Філадельфії: Росві „Снігурочки” із Гнізда „Пташата” і Росві „Ластівки” із того самого Гнізда. З Шикаго: Гніздові новачок „Квіти з Верховини” й окремо сестричці Соні Кульчицькій — гніздовій і новачкам Марії і Мусі Кульчицьким. Із Нью Йорку: Сестричкам: Гніздовій Сташці Гойдиш, Олі Гной, Марії Кузик, Гені Венгер, Нусі Шкамбара, Христі Конашевич; Роям: „Незабудьки” — Маруся Шевчук, „Волошки” — Надя Качунь, „Підсніжки” — Ярослава Чирко, „Кленові листочки” — Люба Масна, „Туліпани” — Леся Соколишин, „Дзвіночки” — Ірина Костирка, „Соняшники” — Ольга Гладун, „Мачки” — Марта Качалуба. З Амстердаму: новачкам із сестричкою Ксенею Дереш. З Клівленду: новачці Мартусі Савчак, Гніздовій новачок „Працьовиті Звірятка” із трьома сестричками Мартами та Гніздовою Лярісою, Куріневі юначок ім. Княгині Ольги. З Дітройту: новачці Улі Климшин і її братові, братчикові Зенкові, Гніздові новачів „Крилаті”; Росві „Соколи” — братчик Тарас Когут, новаки: Роман Борис, Петро Боднарчук, Андрій Качан, Роман Луцький, Орест Брездень, Богдан Громик; Росві новачок „Дзві-

Балтимору написала гарного святочного листа та ще прислала рисуночок, що його сама на-

ночки” — Сестричка гніздова Іванка Кучер, Сестричкам: Тані Рогатинській, Орисі Барнич, Новачкам: Надійці Олесницькій, Ірині Строїч, Любі Захарків, Христі Андрушків, Орисі Сенюк, Марусі Барнич, Марті Обухівській. Бажання прислали вони на карточці, що її самі намалювали! З Лорейну: Росві „Лисики” — братчик Євген Пакуш, новаки: Петро Пилипів, Тарас Горалевський, Роман Шевчик; Росві „Вовчики” — братчик Роман Клос. Новаки: Мирон Гаркач, В. Дирів, Івасик Черкас, Ярکو Клос, Осип Криштал, Марко Лучковський; Росві новачок „Волошки” — сестричка Ксеія Лучковська, новачки: Оля Їжак, Нуся Гаркач, Сяня Клос, Маруся Сухарчик, Маріанна Цікало. З Ньюарку: З. Гніздові Новаків, гніздовий — Денис Беднарський, братчик Роман Воронка, новаки: Богдан Хомуляк, Стефан Роговський, Ростик Робак, Володимир Любажер, Микола Гординський, Микола Яковенко, Юрій Яворський, Зенон Бемко.

Новачка Ірця Калиновська із

рисувала. Його й містимо тут.

„Готуйсь” щиро дякує Вам усім, Сестрички, Братчики, Новачки та Новаки, за Ваші Святочні побажання! „Готуйсь” теж бажає Вам всього добра у Новому Році, а передусім, щоб ставали Ви щораз кращими новачками та новаками, бо може вже скоро Україна буде потребувати Ваших сил!

Редакція „Готуйсь”

“NOTUJS” — Magazine
for Ukrainian Children

Published by “Molode Zytia”, Inc.
New York, N. Y.

Редатує Колегія під проводом пл. сен.
Лесі Храпливої
158 E. 7th St., New York 9, N. Y. USA
Apt. 3A

Загальна Редакція й Адміністрація
пл. сен. Богдан Кравців
с/о “Molode Zytia”,
140 Second Ave.
New York 3, N. Y.

Друкарня „Свободи” — 81-83 Grand St.
Jersey City 3, N. J.